

WOENSDAG 11 JANUARI

's Middags zat ik net mijn huiswerk voor Engels te maken toen mama met een zangerige stem van onder aan de trap naar mij riep:

Ik ga boodschappen doen! Da-aa-aag!

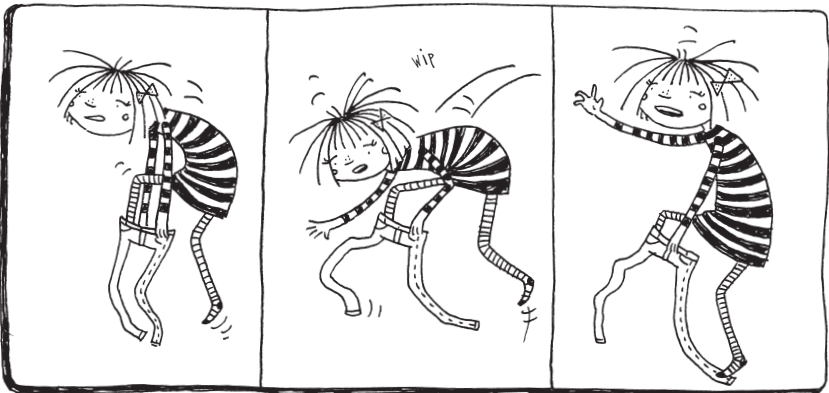
Eindelijk! Daar was ik al uren op aan het wachten! Ik sprong meteen op en rende mijn kamer uit.

Wacht! Ik ga mee!

riep ik.

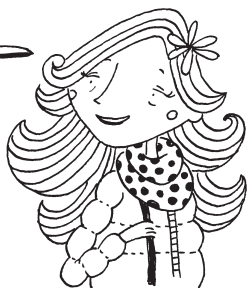


Ik liep snel terug naar mijn kamer en trok mijn jeans aan. Want ik droeg alleen maar een maillot. 😊



Mama keek best vreemd op toen ik van de trap naar beneden kwam gestormd.

Wel wel, liefje, sinds wanneer ga je vrijwillig met me mee boodschappen doen? Wil je misschien iets speciaals hebben?



Dus trok ik maar snel mijn muts over mijn oren zodat het leek alsof ik haar niet gehoord had.

Want natuurlijk wilde ik iets speciaals hebben. En ik wist maar al te goed dat mama daar beslist iets tegen zou hebben.

Hoewel je eigenlijk toch niets tegen

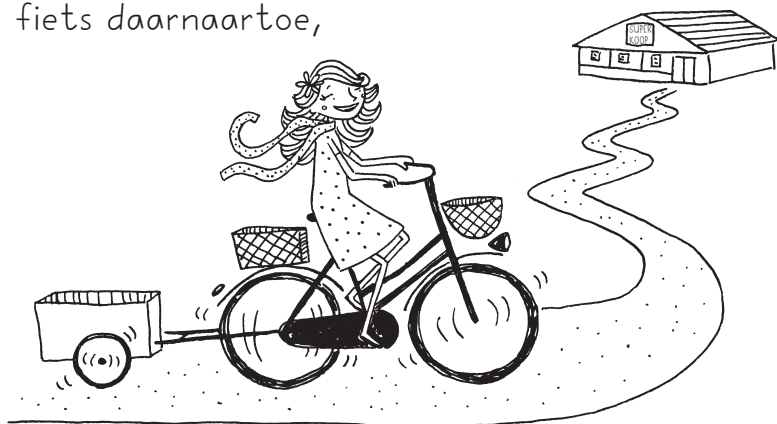
een **REIS** naar

AUSTRALIË

kon hebben!



In een paar minuten reden we met de auto naar de **SUPERKOOP**. Meestal rijdt mama op haar fiets daarnaartoe,



maar sinds het afgelopen week was beginnen te sneeuwen, lag er overal een pak sneeuw.



Op de parkeerplaats voor de supermarkt keek mama eerst op haar boodschappenlijstje voordat we uitstapten. Daarom had ik alle tijd om de grote reclameaffiche te bekijken die vlak voor onze neus hing.



Mijn hart begon meteen een
beetje sneller te kloppen.



DAAR STOND HET!

5 deelnemers aan het grote
CAMP AUSTRALIË
voor twee personen!

20 **KOALA-COLA**-verrassingspakketten!!

100 **GUMMY**-knuffels!

**Win samen met KOALA-COLA
en GUMMY, de koala,
een reis voor twee personen
naar AUSTRALIË!**

stond er in grote letters onder aan de affiche.




Daarboven stond een man afgebeeld. Hij droeg een hoed waaraan vreemd genoeg alleen maar kurken bungelden. Op zijn ene arm droeg hij een superschattige koala en in zijn andere hand had hij een flesje cola vast. Achter hem scheen de zon aan een blauwe hemel.

En precies die reis wilde ik winnen!

Daarom
was ik
dus zo
opgewonden.



Op de affiche stond ook wat je verder allemaal nog kon winnen:

-  5 deelnames aan het grote **CAMP AUSTRALIA** voor twee personen! * ☆
-  20 **KOALA-COLA**-verrassingspakketten! * ☆
-  100 **GUMMY**-knuffels! * ☆



Ik keek vanuit mijn ooghoeken naar mama, omdat ik wilde weten of ze de affiche ook had gezien. Maar ze mompelde alleen maar:

Ik vraag me af of ik hier half januari wel gojibessen en acerolakersen kan vinden...

Waar is het muntje? Dan haal ik alvast een winkelwagen en kun jij naar de supermarkt lopen

zei ik snel.

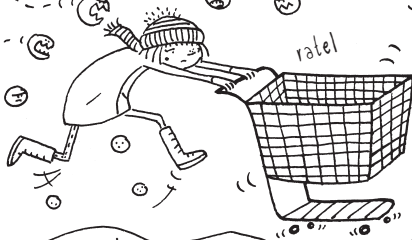


Weer keek mama erg verbaasd en gaf mij het plastic muntje.

Buiten vlogen de ijzige sneeuwvlokken mij meteen om de oren.

hoeiiii

Dus haalde ik snel een winkelwagen en liep naar de ingang.





bijlende
sneeuwvlokken

'Ik duw de winkelwagen wel', zei ik tegen mama.

Of zal ik liever dingen uit de schappen pakken?

Mama lachte heel raar. Alsof ze me niet geloofde of zo.

uhuhuhhhh

Zeg eens, lieve Lotte, wat is er aan de hand? Wil je iets speciaals hebben? Voel je je ergens schuldig over? Heb je... je rekentoets teruggekregen?



Natuurlijk niet!



riep ik verontwaardigd. Hoewel ik op dat moment bedacht dat we vandaag toch echt onze rekentoets teruggekregen hadden. En mijn cijfer was 😁 helaas minder goed dan gedacht.

Het was in ieder geval weer een typisch gevalletje dat ouders meteen iets slechts van hun kinderen denken als je alleen maar een beetje wilt helpen!

Toch deed ik alsof ik
mama niet hoorde.

Hebben we melk nodig?

vroeg ik alleen
maar en mama zei
daarop: vier liter
BIOmelk.



Dus begonnen we boodschappen te doen.
Ik hielp echt goed en daarom waren we ook
al redelijk snel bij de frisdranken. Ondanks
dat mama heel veel dingen van haar
boodschappenlijstje niet vond en de hele tijd
heen en weer liep.

Het kan toch niet zo zijn dat ze hier geen
lupine-smeerpasta hebben. En spirulina heb ik
ook nog niet gevonden,

mompelde ze.

